

РОТАРИ®

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ

БРОЙ 8/1997 г.

В БЪЛГАРИЯ

Отворено писмо

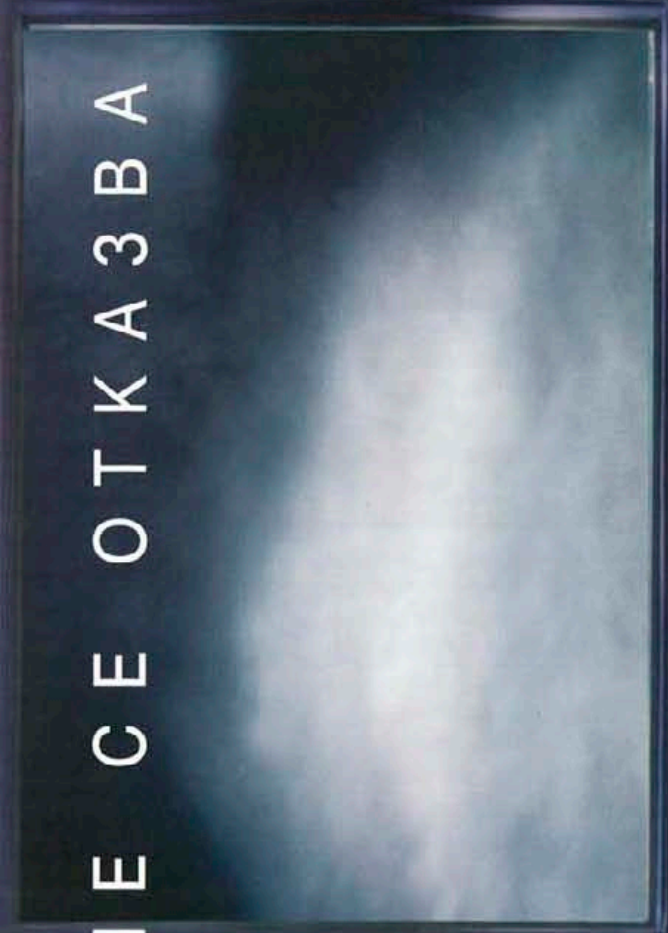
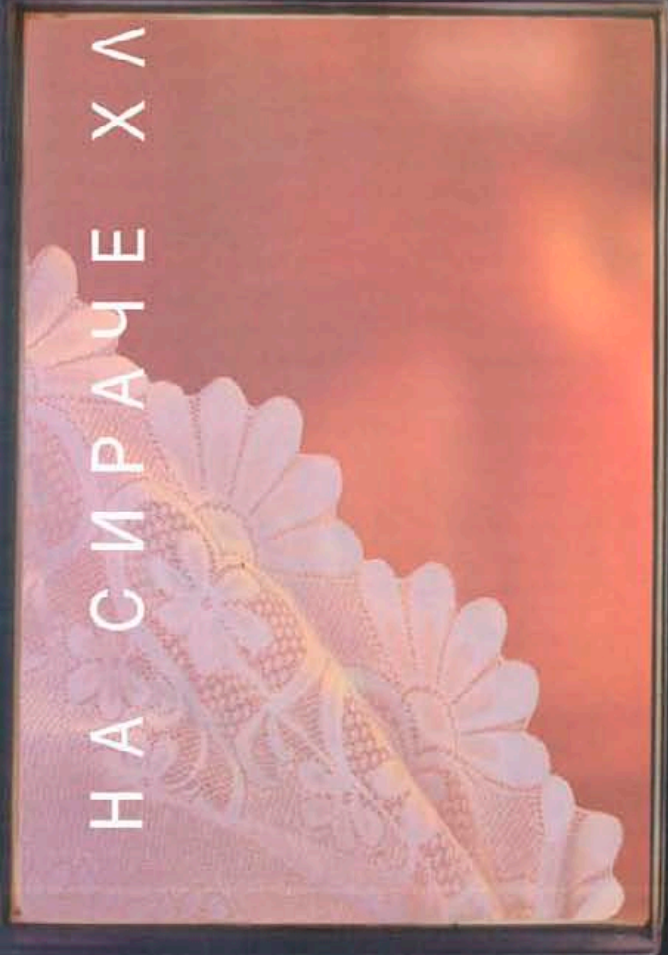
10-те жалона на
фондация „Ротари“

Полио Плюс

7 стъпки за
ефективни срещи

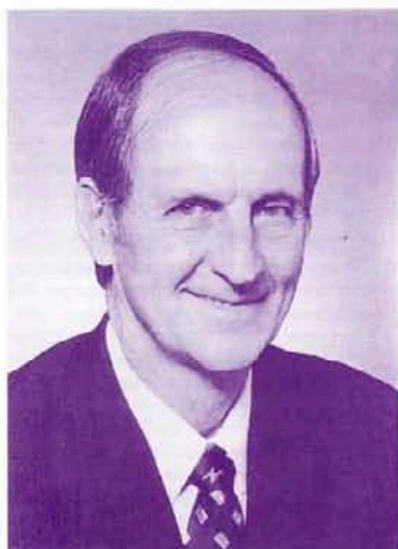
**Фондация
„Ротари“**

НА СИРАЧЕ ХЛЯБ НЕ СЕ ОТКАЗВА

БЪЛГАРСКИ
ЧЕРВЕН КРЪСТ

Националният комитет на Български Червен Кръст ви благодари за вашите дарения, направени по банкова сметка 1000190113, банков код 30021056 РДСК-5, клон Оборище – София, за кампанията „На сираче хляб не се отказва“!

Послание от президента КИНРОС

Всички харесват разкази за преуспели хора и книги за бизнесмени, които са започнали от нищо и са постигнали богатство и слава. В Ротари символ на преуспелия човек е Арч Клъмф. Именно той като президент на Международната асоциация на Ротари клубове през 1916/1917 г. лансира идеята за споразумение от Атланта, идея за „спонсаторен фонд за Ротари“ за доброто на света в социалната, образователната и други прогресивни области в човешкото общество.

Фондацията „Ротари“ от РИ се появи благодарение на първата вноска от 26.50\$ от Ротари клуба в Канзас сити, Мисури, представляваща дял от бюджета към споразумението, подписано в този град през 1918 г.

Без тази вноска от 26.50 \$ за фондацията Ротари думите на Арч Клъмф щяха да останат мъртво послание. Тази скромна сума изигра определяща роля при създаване на фондацията.

Става въпрос за един феноменален успех, защото днес фондацията има бюджет от десетки милиони долари и е финансирана от 28 000 ротарианци от цял свят.

Най-важното - остават програмите и хората, на които ще помага фондацията.

С годините фондацията адаптира програмите си, за да отговори на световните тенденции.

И всеки път, когато дарение от отговорна страна помага на неграмотните да се научат да четат, когато една стипендия позволи на младите да открият нова култура или дарение по програмата „З-Н“ (Health Hunger Humanity - Здраве, глад и хуманност) помогне на едно семейство да излезе от бедността, а програмата „Полио Плюс“ помага да се ваксинират децата, тогава се говори за тържество на прогреса. Фондацията „Ротари“ е като акционерно дружество с неограничен капитал. Единственият дивидент, който получаваме, подпомагайки фондацията, е удовлетворението да знаем, че като правим това, ние допринасяме за изграждането на един по-добър и толерантен свят.

Бъдещето на фондацията зависи от всички нас, нейните акционери. Нека през ноември - месеца на фондацията „Ротари“, а и през цялата ротарианска година, работим и изпълним дълга си, давайки своя принос в дългата история на нейния успех. Нека използваме нашата фондация като ярък пример за това, че РОТАРИ СЕ ГРИЖИ.

Глен Кинрос, президент на РИ - 1997/98 г.

Източник: „Le Rotarien“, бр. 11/1997 г.

Превод: Ася Челебиева

Отворено писмо

Уважаеми г-н Президент,
Уважаеми членове на Клубния съвет,
Уважаеми ротарианци,

В края сме на календарната 1997 година. Къде остана ентусиазмът, с който започнахме изграждането на Ротари клубовете, къде останаха обещанията за взаимодействие между клубовете и изграждане на собствен дистрикт на територията на България?

Попитайте отговорника на Комисията за връзки с обществеността води ли клубен бюлетин и изпращал ли е дописки за списанието „Ротари в България“.

Попитайте ковчежника на клуба издължил ли е събраните от вас средства към Ротари, към дистрикта, към списанието.

Това са задължения, които предхождат службата към обществото. Как ще бъде полезен един ротарианец, който не е изпълнил изискванията на Конституцията и Правилника, които е приел, влизайки в клуба.

Нека да погледнем Четиристранния тест за онова, което мислим, казваме или правим.

Истина е, че живеем в криза. Но ротарианците са доказали, че са хората, които първи са излезли от нея.

Справедливо ли е нашето поведение спрямо другите около нас? Може ли едни стриктно да изпълняват задълженията си, другите с половинчати действия да имитират някаква активност, а трети даже вече и с думи не могат да прикрият духовната си и материална немощ.

Така трудно ще създадем добронамереност и приятелство, защото в тяхната основа са залегнали равенство в правата и равенство в задълженията.

Само ако сме коректни към себе си и към другите приятели от Ротари, това ще бъде от полза за организацията и всички, които засяга нейната високохуманна дейност.

Каква е равностметката: напълно са изпълнили своите задължения Ротари клубовете в София, Пловдив, Бургас и Добрич. Частично са се отчели клубовете в Стара Загора - 8 абонамента от 29 членове; Смолян - 8 от 31; Пазарджик - 13 от 28, Габрово - 15 от 19, и Кърджали - 24 от 29. Не са внесли нито лев клубовете във Варна, Русе, Плевен и Хасково.

Това е истината, приятели. Понякога най-прозаичните неща показват отношението ни към решенията, които сами приемаме.

Важно е да учим и да помагаме на хората около нас, но също така е важно да изграждаме и подпомагаме една здрава организация в съзвучие с високите критерии на ротарианския дълг и идея.

Наско Начев, издател на сп. „Ротари в България“

Отговорен редактор:
хаджи Йордан Шишманов

Редакционна колегия:

Боян Попов,
журналист — София
Дечко Дечев,
художник — Пловдив
Стоян Цанев,
художник — Бургас
Стефан Денков,
журналист — Варна
Митко Христкаев,
журналист — Стара Загора
Антоний Софев,
художник — Русе
Георги Пампоров,
журналист — Смолян
Славчо Славчев,
художник — Пазарджик
Божидар Стойков,
филолог — Габрово
Николай Стайковски,
художник — Плевен
Георги Мантаров,
журналист — Хасково
Стойко Стоянов,
журналист — Кърджали
Димитър Дуков,
журналист — Добрич

Отговорен секретар:
Петя Манова

Маркетинг и реклама:
Диана Алдинова

Коректор:
Мария Дойкова

Издател:
фирма „Дубъл Н“
Наско Начев
Банкова сметка в левове:
79078098-1000828018
ЦКБ — Пловдив

Адрес:
4000 Пловдив
ул. „Гладстон“ 1
(Дом на техниката)
тел. 032/622 396
факс 032/228 770

Печат:
„ДЕМИ“ — Пловдив

Моят път към Ротари

(Из едноименната книга на Пол Харис)

Моят патриотизъм не успя да ме заслепи до толкова, че да не мога да разбера, че светът, в който живеем, е хищен и ние сме алчни за своето. Нещо повече. Приемствеността е брутална теза, законът на джунглата. Напредъкът го доказва и ни предлага средство за приспособяване, за да уеднаквиш нашите разногласия. В този смисъл ние можем да оцелеем, но без да показваме преторени претенции или да даваме власт на чувствата си, по-скоро със съдържани отношения между хората и с искреното желание да служим най-добре на всички.

Светът през последните 50 години очевидно ще констатира липсата на егоизъм и идеализъм в страната ми. Трябва да бъдем готови за всички възможности, но не трябва да си затваряме очите пред опасностите, с които е осеян пътят ни.

Ние, американците, почитаме героите си. Кой би могъл да бъде толкова заслепен, за да не разпознае нашата почит пред олтара на нашата производителност? Какво ще правим, когато всичките ни нужди бъдат задоволени? Ще се насочим към висока производителност, може би няма да имаме друг избор в настоящия момент. Хората ще трябва да работят, а това означава производство. Лесно е да се обърне колата, но е по-трудно това да се предотврати!

Не става въпрос, разбира се, да се обезкуражава производителността, която ни предоставя такива възможности: автомобилът превзе планините, самолетът прелетя над мостове и морета, давайки възможност на децата по света да се разбират по-добре. Все по-голямото

разбирателство води до по-добра воля.

Благодарение на високата производителност може да се каже, че ние и нашите последователи сме спечелили последната битка. Имаме повече колежи и университети, повече болници от която и да е друга нация; това са плодове от тази производителност. И ако ние изхранваме децата на всички останали нации, които страдат от тази война, каква отговорност ще поемем без нея?

Сигурен съм, че не е далеч времето, когато ще видя моята страна, че е открила средство да излезе от тези трудности. Сигурен съм, че има и други хора като мен, по-силни и лишени от егоизъм, следващи единствения възможен път за Америка.

Ние имаме нужда от Америка, това е дълбока чувствителна философия на живота, а не философия, подчинена на програми за механизация. Ето защо аз мисля, мечтая за мои последователи, това, което ще ги отличи в света като цивилизовани хора, изпълнени с обич към местата, където живеят.

Проповедниците, философите и поетите от години говорят за най-добрия начин да се живее и ние приемаме тяхната теория, но какво се случва в практиката? Често се случва дори хора, посветени във велики дела, да разпознават нравственото в теорията, това е най-малкото, което може да се приложи.

Източник: Le Rotarien, бр. 9/1997 г.

Десетте жалона, очертаващи пътя на фондация „Ротари“

Първият жалон бе поставен с Конгреса на ротарианците в Атланта, Джорджия, през 1917 г., когато Арч Клъмф, шестият президент на Ротари, предложил „фонд от гарения с цел да се прави добро по света посредством благотворителност, образование и други начини на служене на обществото“. Скоро след това клубът в Канзас Сити дал 26.50 долара, после клубът в Сан Франциско дал гарение и така фондът бил основан.

Арч Клъмф бил човек с поглед към бъдещето, който вярвал, че Ротари може да извърши велики неща, но клубовете се нуждаели от фонд от волни гарения, за да може това да стане реалност. Първоначално идеите били за служене на общността - през 1917 година Ротари е съществувал само в осем-десет страни и не е мислел за международна дейност.

Вторият жалон бил поставен десетилетие по-късно. Първоначалният фонд от гарения нараснал до около 5000 долара и през 1928 г. на конгреса на Ротари интернешънъл в Минеаполис фондацията „Ротари“ станала факт. „Специалният фонд“ на Арч Клъмф бил признат за специфична фондация с идеална цел. На този конгрес през 1928 г. Арч Клъмф споделил своята мечта: „Трябва да елемента на фондацията като на нещо, което принадлежи не на днешния и утрешния ден, а да мислим за нея с оглед на идните години и поколения.“

Неговата мечта била фондацията да „се използва за напредъка на разбирателството, добрата воля и международния мир“.

Третият жалон бил поставен през 1930 г., когато фондация „Ротари“ дарила първата субсидия, когато 500

долара били дадени на Международното сдружение за деца инвалиди. Тази организация прераснала в Истър Сийл Съсайъти за рехабилитация на сакати деца. Още през 1919 г. по инициатива на ротарианеца Деги Алън от Елирия, Охайо, ротарианските клубове се заели с много местни проекти за подпомагане на деца с негъзи.

Това първо гарение било за деца - и тук има нещо символично, мислейки за нашата роля в провеждането на полиоимунизацията петдесет години по-късно.

Четвъртият жалон бил поставен през 1947 г. - смъртта на Пол Харис. Това тъжно събитие се оказало важен повратен момент за фондация „Ротари“, когато се изсипал порой от гарения в знак на почит към нашия основател. В негова памет била създадена първата по-значима програма - „Стипендии за аспирантура“, осигуряваща осемнайсет стипендии на завършили студенти за едногодишно обучение в друга страна. Стипендиантите били наречени „Членове на сдружеството „Пол Харис“ и тази международна образователна програма станала знак за жизнеспособността на фондацията.

Фактически всички събрани средства на фондация „Ротари“ били използвани за тази нова програма за отпускане на стипендии. За да се отпускат повече стипендии всяка година, необходимо било да се събират все повече средства. Идеята на Арч Клъмф за фонд от волни пожертвования, който да носи доход всяка година, трябвало да отстъпи място на програма за годишно нарастване на фонда, за да се поддържа дейността на фондацията.

Петият жалон бил поставен през 1957 г. с един план за насърчаване на по-голяма финансова подкрепа, като

Клиф Докърмън, председател на Управителния съвет на фондация „Ротари“, описва значението на десет специални момента в живота на фондацията

се отгава дължимото на онези ротарианци, които правят големи дарения на фондацията. Преди четиридесет години дарение от хиляда долара било много рядко явление и стигало за дълго време при подпомагането на програмата за стипендиите. При дарение от 1000 долара, направено на фондацията, дарителят бил отличаван със званието „Член на гругжеството „Пол Харис“ - най-важната стъпка, предприета за увеличаване на финансовите помощи за фондация „Ротари“.

Сега над 80 процента от всички дарения за фондацията са от лица и клубове, които дават по 1000 долара, за да получат отличието „Член на гругжеството „Пол Харис“. Има над 564 000 членове на гругжеството „Пол Харис“, представляващи над 564 милиона долара, дарени на фондацията. Само през миналата година са били дарени над 45 000 отличия „Член на гругжеството „Пол Харис“, които представляват дарения за фондацията, възлизащи на повече от 45 566 000 долара. Това е огромната полза от удостоверяване с отличието „Член на гругжеството „Пол Харис“ като най-важна процедура за набиране на средства.

Шестият жалон бе поставен през 1964 г., когато за пръв път фондация „Ротари“ получи дарение от над 1 милион долара за една година - много важно събитие, защото парите са в сърцето на фондация „Ротари“. Приятно е да се обсъждат програмите - образователни, хуманитарни и културни - на фондацията. Ние всички обичаме да даваме дарения за всички наши заслужаващи подкрепа и струващи си труда програми, но програмите могат да се осъществят само когато и ако набирането на средства е успешно. Без ефективно развитие на фонда и шедри дарения от ротарианци не може да има никаква програма и никаква фондация „Ротари“.

Без пари нашата програма „Полио Плюс“ не може да спасява живот. Без пари няма стипендии, които да бъдат отпускани, нито могат да пътуват групи за научен обмен. Без пари няма целеви помощи за изкопаване на кладенци, осигуряване на храна, повишаване на грамотността, построяване на подслон за бездомните или за болнично лечение и борба с болестите.

Борбата на Ротари срещу бедност-

та, глада, невежеството и болестите зависи изцяло от количеството пари, получени всяка година от ротарианци, клубове и приятели на фондация „Ротари“. Никога не трябва да забравяме това.

Най-благородната задача на всеки ротарианец е да осигурява ежегодно финансова подкрепа за фондация „Ротари“ и това не е задача, която трябва да се отбягва или оставя на другите. Това е основната дейност на фондацията.

Седмият жалон бе поставен през 1965 г., когато бяха пуснати в ход три нови програми - групи за научен обмен, стипендии за техническо обучение (и двете образователни) и помощи за дейности, които съответстват на основните цели на фондация „Ротари“.

Групата за научен обмен стана една от най-популярните програми на Ротари, защото тя засяга живота на толкова много ротарианци, които посрещат и оказват гостоприемство на членовете на тези групи в своите клубове, домове и работни места. Някои подобрения напоследък ще направят тази програма още по-ценна.

Третата програма, въведена през 1965 г. бе програма с хуманитарни цели, която доведе популярните сега целеви помощи, макар че в началото тази програма тръгна много бавно.

Този жалон е особено значим, тъй като показва нагледно, че през първите двайсет активни години на програмата фондация „Ротари“ бе наистина програма за осигуряване на стипендии за следдипломна квалификация. Много ротарианци все още смятат, че фондация „Ротари“ се ограничава само с посланическите стипендии.

Осмият жалон поставихме през 1978 г., когато сложихме началото на програмата „Здраве, глад и хуманност“ („3-Н“). Помощите „3-Н“ бяха утвърдени, за да отбележат 75-ата годишнина на Ротари и да подсилят значително по-обширни проекти от тези, финансирани чрез целевите помощи. Тези значителни дарения, от 100 000 до 300 000 долара (твърде големи, за да бъдат направени от един отделен клуб или дори дистрикт), подсилят проекти, които имат дълготраен ефект в една общност и даже в рамките на една държава. Те издигнаха Ротари в една съвсем нова област на международното подпомагане.

Деветият жалон се пороги от едно голямо гарение „3-Н“, предназначено за имунизиранието на шест милиона деца на Филипините срещу детски паралич. Този проект доказа, че Ротари може успешно да осигури ваксини и да помогне за мобилизирането на големи общности за провеждане на национални имунизационни дни.

През 1982 г. Управителният съвет на Ротари интернешънъл възприе препоръката да осигури ваксина срещу детски паралич за всички деца по света. Този проект, който налагаше през 1985 г. да се съберат 240 милиона долара, даде нов международен статут на фондация „Ротари“. Работейки с международни партньори - Световната здравна организация, УНИЦЕФ и центровете за контрол върху болестите, Ротари осигури ваксини за повече от един милиард деца. Целта - свят без детски паралич до 2000 г., вече е обозрима. По времето, когато няма да има детски паралич, Ротари ще е допринесъл с повече от 400 милиона долара и ротарианците ще изпитват изключителна гордост от най-голямото постижение в света в областта на здравето.

Една друга препоръка от 1982 г. бе да се позволи на ротарианските дистрикти сами да избират пътищата, по които да се употребяват средствата на фондацията. Беше предложено да се създадат „разпределителни групи“, които да въвлекат ротарианците в процеса на разпределение на средствата, това беше приложено и прерасна в системата „Разпределение“.

И накрая, **десетият жалон** бе поставен през 1994 г. със създаването на Постоянния фонд на фондация „Ротари“. Основите бяха положени през 1981 г., когато бе създаден фонд „Дарения на Ротари за световно разбирателство и мир“. Целта бе да се създаде фонд в рамките на фондацията, който да не се изразходва всяка година, а да расте и да осигурява допълнителен приход от инвестиционни вложения на самия фонд. Идеята да се отличават дарителите се превърна във важно средство да бъдат стимулирани ротарианците да включват фондация „Ротари“ в сметките си, както и тези, които са дали минимум 1000 долара на дарителския фонд. Този жалон е особено значим,

тъй като доведе основната идея на Арч Клъмф до нейния завършек: Ротари да има дарителски фонд, който да гледа „не в настоящето, а в бъдещето“.

През 1994 г. дарителският фонд бе преименуван в Постоянен фонд, за да бъде осмислен и възприет по-добре във всички страни и култури. Названието Постоянен фонд трябва да покаже, че фондът ще остане инвестиционен, като само годишният приход ще се употребява за нови и разширени програми на фондацията. Този фонд нарасна на около 50 милиона долара, а по време на 100-годишнината на Ротари през 2005 г. трябва да достигне 200 милиона долара.

И така, фондация „Ротари“ ще посрещне бъдещето с Фонд годишни програми за осигуряване на ежегодната текуща работа по програмите на фондацията. А Постоянният фонд ще работи за бъдещето, като осигурява допълнителни инвестиционни приходи за финансирането на нови и възникващи програми, които да посрещат все по-нарастващите нужди.

Това са десетте жалона, които поставихме. Сигурен съм, че има и други събития, повлияли върху насоката и усилията на нашата фондация. Но знаем, че в бъдеще ще има и много повече такива жалони. Нов жалон ще поставим, когато можем да заявим, че детският паралич е заличен от лицето на земята.

Важен жалон ще бъде моментът, когато всеки ротариански клуб и всеки ротарианец ще започнат да правят годишни дарения на фондация „Ротари“. Знаейки, че също така важен жалон ще поставим, когато в Постоянния фонд влезе първият милиард долари от дарения.

Още по-важен жалон ще поставим, когато всички ротарианци постигнат съгласие относно званието „Член на гружество „Пол Харис“, т. е. колко скъпоценни камъка могат да се съберат на върха на една ротарианска игла.

За всеки един от нас днешният ден може да бъде жалон в живота ни. Дадена ни е голямата възможност да помогнем за изграждането на фондация „Ротари“, която гледа към бъдещето. Сигурен съм, че много от вас ще поставят още по-значими жалони по пътя на фондация „Ротари“.

Личен поглед върху хуманитарните програми на фондация „Ротари“

Кенет Колинс

За повечето ротарианци познанията за фондация „Ротари“ се ограничават до посланическите стипендии и групите за научен обмен. Вих искал да ви разкажа за

хуманитарните програми на фондацията и как участието ми в тях промени моя живот.

Семейството ми и аз бяхме на Филипините през ноември 1989 г., посещавайки института „Азиатска зона-4“, когато стана преврат. Обръщайки се към института, д-р Вени Сантос, филипинец, по това време директор на Ротари интернешънъл, каза, че не разбира докрай причините за преврата, но знаеше, че той е свързан с бедността и че докато някъде по света има бедност, не може да има всеобщ мир.

Тъй като ние наричаме фондация „Ротари“ „Фондацията на мира“, аз вярвам, че това изявление придава още по-голямо значение на хуманитарните програми.

Моето участие започна през юли 1983 г., когато служех като доброволец от програма „З-Н“ в отдалечените села на Суматра, Индонезия. Хората там не бяха виждали лекар през живота си и чакаха търпеливо по десет часа, докато дойде редът им. Една жена вървя три гена на отиване и три гена на връщане за една-единствена десетминутна консултация. Десет дни след като бях приключил с тази си мисия, аз се озовах в бежанските лагери в Хонконг, за да обслужвам десетте хиляди „хора от лодките“, които бяха избягали от Виетнам. Условиата за работа бяха доста по-добри, въпреки известната липса на уединение както в зоната за консултации, така и в спалните помещения.

След завръщането си станах гувер-

ньор на дистрикта, а веднага след като изтече мандатът ми през юни 1986 г., аз се отправих към бежанските лагери в Папуа Нова Гвинея, отново като доброволец - „З-Н“.

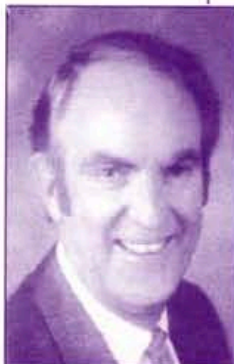
В непосредствена близост с границата със Западен Иран срещнах малко момиче, чийто баща беше партизанин. Майката бе болна и бяха избягали от къщи само с това, което могат да носят. Малкият медицински център, в който се лекуваше майката, беше построен от австралийски ротарианци.

1987-а ни завари да пътуваме из Индия, наблюдавайки някои проекти на Службата на световната общност. От това пътуване започна работата ни с програмата „Целеви помощи“ на фондация „Ротари“, която понастоящем включва осемдесет и седем проекта в осем страни. Оттогава сме подкрепили тридесет и един проекта в Индия, като например: рехабилитация на юноши със забавено развитие, автобус за Института за Синдрома на Даунс, сондажни кладенци и тоалетни, един автобус за възрастни граждани, медицинско оборудване за три вирусни лаборатории, една хирургия за катаракт.

През 1989-а работата с „Целеви помощи“ продължи, когато Ди и аз посетихме четиридесет проекта в петте ротариански дистрикта на остров Лузон на Филипините. Това беше по времето, когато попечителите на фондацията отпуснаха 2.2 милиона щатски долара за програмата „Целеви помощи“, а едва 1.4 милиона бяха усвоени. Ротарианците просто не разбираха програмата „Целеви помощи“ и ни беше много трудно да накараме клубовете да попълват формулярите за „Целеви помощи“, въпреки че бяха много по-опростени, отколкото са сега.

Благодарение на новата програма „Помощи за открития на името на Карл П. Милър“ Ди и аз имахме възможност да се завърнем на Филипините пет месеца по-късно, точно когато

Д-р Кенет Колинс, паст гуверньор на Дистрикт 9470, Австралия, бе назначен за член на Управителния съвет на фондация „Ротари“ за периода 1997-2001 г.

стана превратът. Всъщност бяхме напуснали летището на Манила само тридесет минути преди бунтовниците да го превземат.

Някои от четиридесетте и осем проекта, изпълнени досега в тази страна, включват: компютри, шевни машини, прясна питейна вода и тоалетни, камцион за пренасяне на продукти за безплатна трапезария и една хирургия за катаракт. По време на това посещение Ди и аз бяхме запознати с проект, според който един клуб възнамеряваше да построи десет язовира, които да позволят на фермерите да отглеждат реколта през цялата година вместо само през трите месеца на речното пълноводие. Те бяха завършили един язовир със съдействието на „Целеви помощи“, но разбраха, че трябва да минат госта години, преди да съберат средства за останалите. След насърчение от моя страна те успешно кандидатстваха за помощта от програмата „Здраве, глад и хуманност“. Ротарианците в развитите страни могат да играят важна роля при изготвянето на молбите за помощите по програмата „3-Н“.

Друга област на дейност на фондацията, в която бях активно ангажиран, е програмата „Полио Плюс“. Подготовката ми за този вид работа започна през август 1945-а, когато осемгодишен се завърнах вкъщи и намерих десетгодишния си брат, напоярен на линейка – лекарят смяташе, че има детски паралич. По това време имаше епидемия и ние бяхме слушали ужасяващи истории за умиращи или осакатени за цял живот деца. Два месеца той стоя под карантина и тогава познах страха от това да не знаеш дали ще умре, или ще живее.

На Международната асамблея през 1985-а покойният г-р Албърт Сейбин ни разказа мечтата си за един свят, свободен от детски паралич. Аз обещах от все сърце моята подкрепа с време, усилия и средства. Оттогава съм служил в четири държави като участник в екип за изследване на „Полио Плюс“ и разбрах много скоро, че проклятието на детския паралич продължава. Още на първото утро, при първото изследване, първото дете, което видях, имаше крак, изсъхнал от детски паралич.

Значението на националните имунизационни дни е неоценимо. Въпреки широкото разпространение на рутинната имунизация, държави като Индия съвсем слабо понижават броя на болелите от детски паралич. Индия започна с НИД през декември 1995 г., а през 1996 г. имаше значителен спад в броя на докладваните случаи на детски паралич.

Китай, който беше изпреварван само от Индия по броя на случаите на детски паралич, практически ликвидира детския паралич в рамките на две години след започването на националните имунизационни дни.

Страните, които най-много се нуждаят от НИД, имат най-малката икономическа възможност да ги финансират, поради което бе създадена програмата „Полио Плюс партньори“. Подкрепяйте тази програма, защото никога в света не е застрахован от заплахата от детски паралич, докато той съществува.

Вторият важен аспект на програмата „Полио Плюс“ е наблюдението. Всяко парализирано дете по света трябва да бъде открито и да му се вземат проби от изпражненията за изследване във вирусна лаборатория.

Ротарианците в полиоепидемичните страни, заедно със съпругите си, членове на Вътрешния кръг, ротаракторите, интеракторите и членовете на Корпуса на ротарианските селища трябва да играят водеща роля в това проучване. Ние можем да помогнем чрез осигуряването на медицинско оборудване за вирусните лаборатории в целия развиващ се свят.

Никоя страна не може да бъде сметната за свободна от детски паралич, докато не се диагностицират всички случаи на парализа. Без значение какъв е цветът, расата, вярата или географското им местонахождение, всички семейства заслужават едно здраво дете.

Като се ангажираме активно в хуманитарните програми на фондация „Ротари“, ние можем да постигнем промяната:

- да изтрием сълзите на малкото момче, което расте в бежански лагер;
- да обещаем на всички деца, че ще могат да ходят изправени, без да се страхуват от детския паралич;
- да накараме младежа да се усмихва, докато изпомпва прясна питейна вода за семейството си;
- да върнем зрението на очите, ослепени от катаракт;
- да възвърнем достойнството на болния от проказа чрез лечение и рехабилитация;
- да измъкнем хората от бедността чрез образование и проекти за прехрана.

На света може да има мир, защото чрез програмите на фондация „Ротари“ можем да изградим по-добро бъдеще за цялото човечество, като покажем на света, че Ротари се стреми към това.

Полио Плюс днес

Бележки на Бил Хънтли

Миналата година писах за първите дни на кампанията „Полио Плюс“ и как днес има едно ново поколение ротарианци, които се присъединиха към движението след 1984 година. През онези дни бяхме загрижени да съберем парите, които, вярвахме, щяха да закупят ваксината, от която се нуждаехме, за да имунизираме децата по света. По-късно променихме целта си и решихме да се обединим с главните си партньори, Световната здравна организация (СЗО), УНИЦЕФ и Центровете за превантивен контрол над заболяванията в Атланта в едно стремително усилие за заличаването на детския паралич. Хубаво е да се знае, че онези, които премахнаха едрата шарка, са все още в първите редици на тази мащабна световна кампания за спиране разпространението на ужасния полиомиелитен вирус.

Ротари интернешънъл трябваше да докаже правото си, защото не ни приемаха сериозно като организация, способна да издържи едно глобално усилие в първичното здравеопазване. Но нашият успех в събирането на 240 милиона щатски долара беше приветстван от бившия директор на УНИЦЕФ, покойния Джеймс Грант, като най-голямата в историята единична благотворителна акция на частна организация за подпомагане. Сега сме признати за главен партньор от тези организации. И наистина, златният медал „Здраве за всички“ на СЗО бе присъден на Ротари интернешънъл като първа организация, а не отделно лице, която изобищо го получава. До 2005 г. приносът към глобалната кампания „Полио Плюс“ за премахване на детския паралич ще дос-

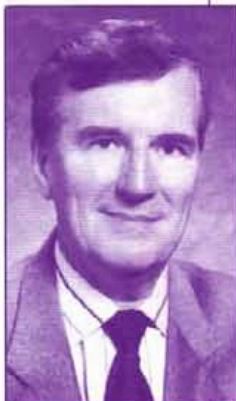
тигне близо 400 милиона щатски долара. Тук не са включени множество предметни гарения и лични приноси. В момента ние можем да се гордеем, че 118 нации по целия свят са се възползвали от гаренията на кампанията „Полио Плюс“, а през 1996 г. 154 страни са отчели отсъствие на случаи на детски паралич.

Допускахме и грешки, но както и останалите, поучихме се от тези грешки. Разгутите програми за имунизация от началото на нашата дейност бяха заменени с национални имунизационни дни, когато всички деца на една гържава се имунизират за един-два дни. При всяко от тези събития има присъствие на Ротари. Наскоро бях в Ливан, близо до сирийската граница, като участник в съвместна кампания между Ливан и неротарианска Сирия. В Индия за един ден бяха имунизирани около 100 милиона деца!

Трябва да отгадем гължимото на чудесната роля, която изиграха безчетните доброволци на Ротари. Не само за помощта им при имунизацията, но може би много повече заради голямото им умение в това, което наричаме обществена мобилизация. Те работеха неуморно по целия свят за да накарат родителите да разберат необходимостта от имунизирване, да разгласят центровете за ваксинация и да помогнат на майките и на бебетата да се явят. Днес ние можем да отчетем имунизирването на над един милиард деца в света.

Като продължаваме да правим гарения на УНИЦЕФ и СЗО за по-нататъшната имунизация, ние трябва да се запитаме каква е ролята на Ротари интернешънъл и нейната фондация днес и в бъдеще. Трябва да приз-

PolioPlus

Паст президентът на Ротари интернешънъл Бил Хънтли е вицепрезидент на Международния комитет на „Полио Плюс“

наем, че вече получаваме достойно признание за нашето участие. На всички срещи на Международния комитет на „Полио Плюс“ присъстват представители на нашите главни партньори. Когато миналата година бях в Камерун за участие в една среща на Организацията за африканско

единство, бях помолен от Генералния директор на СЗО, г-р Накаджима, да призова министрите да се присъединят към световната кампания за премахване на детския паралич. „Ротари“ вече е предоставила повече от 82 милиона щатски долара за премахването на детския паралич в Африка.

Днес нашата роля е променена и продължава да се променя. Фондация „Ротари“ е водеща в една коалиция с други организации от САЩ, застъпваща се за по-голям принос на правителството на САЩ, което наскоро отпусна допълнително 77 милиона щатски долара. Ние проявяваме застъпничество във всички страни, в които вярваме, че можем да покажем нуждата и да помолим за помощ. Британското правителство даде наскоро 44 милиона лири стерлинги за кампанията, а малки държави като Дания също отпуснаха значителни суми.

Друга област, в която даваме значителен принос, е сферата на надзора. Острата флексидна парализа, където и да бъде открита, трябва да бъде изследвана чрез анализ на проби от изпражненията. Ротари спомога по различни начини да бъдат изградени и да се поддържат надзорни лаборатории в местата, където тези ужасяващи вирусни генотипове трябва да бъдат идентифицирани. Имунизацията, обществената мобилизация, застъпничеството и надзора сега са част от нашия ротариански речник. Те са съществени гуми и заедно с ключовата гума „доброволец“ показват на света, че Ротари не стои настрана. Какво пътуване предприехме и какво разстояние изминахме.

Предизвикателството е все още пред нас и най-накрая наличието на ресурси ще определи изхода. Ротари отиде твърде далече и провалът е невъзможен. Все повече и повече нашите партньори зависят от нас, когато ние се присъединяваме към тях в триумфалния марш към историята. Днес ние можем да погледнем назад с много гордост и да очакваме, че ще бъдем част от бъдещия триумф на изкореняването на тази болест.

Материалите за фондация „Ротари“ преведе Юлия Кенова

Източник: Rotary Magazine, бр. 10/1997 г.

ЖЪЛТИ СТРАНИЦИ

България

YELLOW PAGES

София
Пловдив
Варна
Бургас
Шумен
Добрич
Русе
Силистра

БЪЛГАРСКО-АМЕРИКАНСКИ ТЕЛЕФОННИ КЪЛБРЕМ
ВЪВЕДЕНА СЪЩО И ТЕЛЕФОННИ СТОЛБОВЕ

Световен информационен стандарт

За контакти:

бул. „Патриарх Евтимий“ 15
тел.: 981 51 00, 981 51 12

ул. „Драговица“ бл. 21, вх. Д, ет. 1
тел.: 466 207, 462 021, 443 775

Седем стъпки за ефективни срещи и трикове за опитомяване на това „необходимо зло“

Бизнесмените прекарват твърде много време в безполезна, непродуктивни срещи. Твърде малко хора биха оспорили, че броят на успешните бизнессрещи е далеч по-малък от този на провалилите се по една или друга причина.

Защо се провалят тези срещи?

Между многото обикновено посочвани причини е и отсъствието на ясно определена цел, липса на дневен ред, ангажирането на неподходящи хора, неподходяща подготовка на председателя или участниците, липса на стабилен контрол, което позволява твърде много отклонения и прекъсвания и води до невъзможност да се вземат решения.

След като сте решили, че наистина се нуждаете от провеждането на бизнессреща - ето седем стъпки, които ще ви помогнат тя да бъде ефективна:

Подготовка

Подберете подходящите хора, уверете се предварително, че всички имат възможност да вземат участие, изберете място, което е удобно, тихо и спокойно.

Подгответе подробен дневен ред и го разпространете най-малко 24 часа преди срещата. Ако ще бъдат необходими по-обемисти материали, изправете ги заедно с дневния ред 36 часа по-рано. Разписанието започнете с най-важните неща накратко и подчертайте, че срещата ще започне и завърши навреме.

Започнете навреме

Не насърчавайте закъснелите, които вероятно са и най-малко подгот-

вените. Като не започвате навреме, вие наказвате тези, които са присигнали точно, и им губите времето. Не правете обобщения на случилото се за закъснелите, което е допълнителен стимул за закъснения. Когато хората разберат, че държите на точността, всички ще започнат да идват навреме за следващите сбирки.

Рецензирайте целта на срещата

Ако искате да спестите време, помолете или назначете някой от присъстващите за секретар или още по-добре ангажирайте някой преди срещата. Не се опитвайте да изпълнявате едновременно ролите на председател и на секретар, тъй като поне една от тези две важни длъжности ще бъде занемарена. В началото на срещата накратко припомнете дневния ред, като подчертавате най-важните моменти. Ако срещата е продължение на друга такава, върнете се и към последните дискутирани въпроси, за да се осъществи свързаност.

- Беше предложено и прието да добавим още няколко точки към дневния ред. Има ли други предложения?

Внимавайте с времето

Насърчавайте участието, но продължавайте да насочвате енергията на хората към основните дискусирани въпроси. Насърчавайте изказвания и на по-малко активните участници. Внимавайте с времето. Балансирайте между прахосването на време и „препускането“ по дневния ред. Стремете се да слушате, разбирате и запомняте, но и насочвайте групата към приключване навреме.

Взимайте решения

Ако след достатъчно продължителна дискусия групата среща трудности с постигането на съгласие, използвайте някои техники, за да вземете решение - например предложете гласуване по критерии, предложени от групата. Ако времето позволява, запишете предложенията и се върнете на тях по-късно или на друга среща.

Внимавайте с тругните характери

Дори с изключителна подготовка, от участниците зависи дали срещата ще протече успешно, или ще бъде провал. За да бъдете добър председател, трябва да имате предвид три ситуации, които са пречка за успешна работа и с които трябва да можете да се справите:

В случай, че някой от участниците се опита да доминира дискусията, трябва да знаете, че има два типа доминатори - едните са „неволни“, които са просто хора със силно изразено лично мнение и се опитват да го наложат, другите са „съзнателни“ и тяхната цел е да превърнат срещата в свое собствено шоу, но и в двата случая човекът, ръководещ срещата, трябва да упражни контрол. Бъдете учтив, но твърд с доминатора. Наблегнете на нуждата да получите мнението на всички участници.

Важно е също да спрете личните разговори между близко седящите участници, което подковава както свързаността на срещата, така и авторитета на председателствания. Често не са необходими думи, за да се прекрати шушукането. В много случаи езикът на тялото е достатъчен - просто спрете по средата на изречението и се обърнете по посока на шума, докато стихне.

Друг проблем е негативистът, който

по постоянно отхвърля идеите на другите, като изтъква неясни, необосновани доводи („това никога няма да стане“). Противопоставете се на този човек директно. Поискайте от него или нея да изложи реални факти, на които се базира мнението му. Веднъж поставен натясно, негативистът, както и останалите, ще се замисли, преди отново да поставя поглед въпрос гравитни идеи без солидна обосновка.

Обобщавайте и продължавайте

Пет до десет минути преди изтичането на предвиденото време, припомнете основния дискусиран въпрос и обобщете постигнатото. Накратко обяснете какво ще бъде направено за осъществяването на взетите решения. Ако е необходимо, определете следваща среща. Благодарете на участниците за присъствието им. Вземете секретарския бюлетин не по-късно от 48 часа.

Ефективната бизнессреща би могла да бъде ценен форум за спорове, дискусии и взимане на решения. Когато тя е смислена и е приятно преживяване, хората остават с усещането, че не са си губили напразно времето. От друга страна, неефективната бизнессреща би могла да бъде отегчително, изморително задължение, оставящо хората объркани и незадоволени, със страх от следващото събирание.

Премахването на ненужните срещи е също важен момент, но когато наистина се нуждаем да съберем хората заедно, за да дискутираме важни за работата си въпроси - използвайте тези седем предложения, за да сте сигурни, че вашата бизнессреща ще протече успешно.

Източник: The Rotarian

Превод: Антон Начев

Редакционният екип е пропуснал да включи в Ротари указателя за 1997/98 г. дългогодишния ротарианец, член на РК - Пловдив, г-н Христо Александров Гагов:1992 (Костагинка), търговия.
Служебен адрес:
ИНСИС ООД, президент, ул. „Победа“ 7, тел. 032/553 830
Домашен адрес:
ул. „Райна Княгиня“ 4, тел. 566 322
Дата на раждане: 08.11.

„ВИ ДЖИ ЕФ маркетинг и консултации“ ООД

Централен офис: Смолян, тел. 0301/3 23 74, факс 0301/3 29 02, 0799/64 346

Официален дистрибутор за България на:

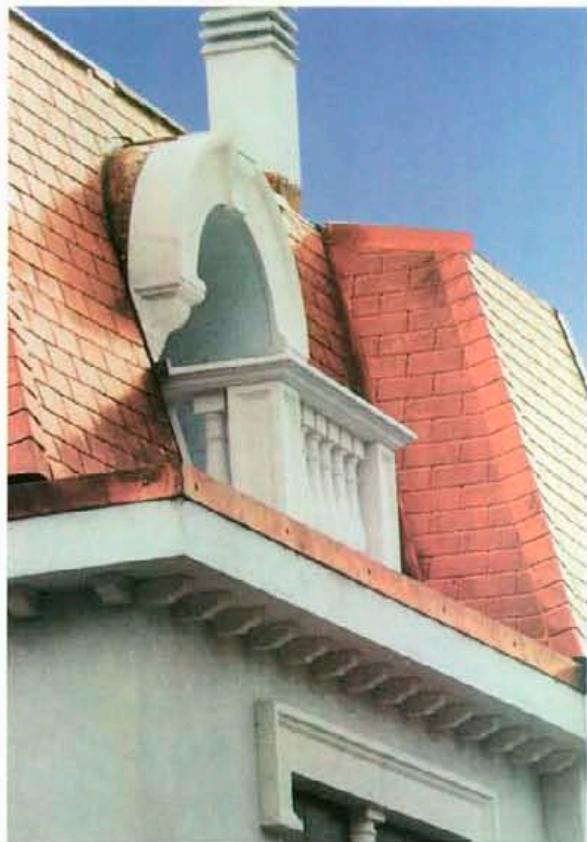

Полимерно модифицирани
битумни хидроизолационни
мембрани за покриви на
промишлени и административни
сгради, за тераси, гаражи,
„зелени покриви“, трафопостове,
тунели, мостове, подземни
обекти и др.

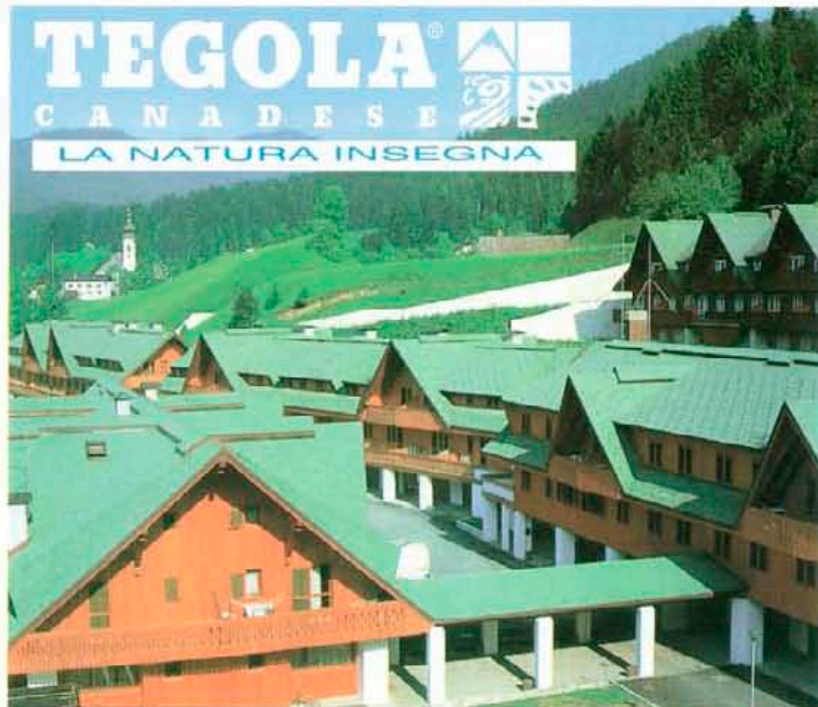
София	тел. (02) 750 320
	GSM 088 530 550
Бургас	тел. (056) 29 182
Плевен	тел. (064) 21 956
Асеновград	тел. (0331) 26 373

БИТУМНИ ХИДРОИЗОЛАЦИОННИ МУШАМИ

София	тел. (02) 750 320
	GSM 088 530 550
Смолян	тел. (0301) 32 374

TEGOLA CANADESE - битумни керемиди за
скатни покриви в 7 модела и 25 цвята.
Вашият *PRESTIGE™* - битумни керемиди с медно
фолио.
Всички продукти са защитени с международен
сертификат за качество ISO 9001.

